

Tankeexperiment; efter min Mening er en Indkomstskat paa 10 Aar en fuldstændig Umulighed hertilands. Hvis man prøver det for et Aar eller to Aar, vil man aldrig forlange en Indkomstskat mere. Derfor siger jeg: Det kunde let tænkes ogsaa fra min Side, at jeg kunde være tilbøjelig til at komme de Herrer imøde med Hensyn til den Fordring, at Indkomstskat maa vi have for at faae de tilstrækkelige Midler, og hvis man sagde: Vi ville kun have Befæstningsagen fremmet, naar der gives en Indkomstskat, er det jo muligt, selv om Regjeringen satte sig fast derimod, at Mange vilde sige: Ville I endelig have en Indkomstskat, skulle I have Lov dertil; den store Befolkning, Parcellister, Bønder og Embedsmænd skulle betale akkurat ligesom Godseiere og Børsmænd; de Herrer vilde da kunne vente megen Smøbekommen hos en Del af Høire. Lad os se hen paa Toldagen. Dersom den ærede Finansminister vil fortolke sine Ord: Jeg vil ikke finde mig i nogen væsentlig Nedgang i Toldindtægterne, saaledes, at de skulde forstaaes f. Ex. om 200,000 eller 300,000 Kr., og der ikke skulde afsviges et Haarsbred derfra, saa er det ikke sandsynligt, at man under Behandlingen af disse Sager vedblivende vilde kunne være enig med den ærede Finansminister — jeg tror nu iøvrigt ikke, at han vil indtage denne Stilling; Et er, hvad der efter hans Opfattelse kunde være usseligt, et Andet er, hvad der kan naas. Jeg sætter, at man under Behandlingen af Toldagen for at omlægge Skatterne paa en mere retfærdig Maade i sin Bestræbelse for at op-hjælpe Industri og Haandværk og tillige gjøre saa mange almindelige Forbrugsartikler saa frie som muligt, derved kom til en betydelig Nedfættelse af Toldindtægterne, hvor man vilde have stor Vanskelighed ved at faae Kompensation fuldt ud eller blot tilnærmelsesvis — man kunde jo under denne Behandling muligvis komme til Toldsatser, som alle vare tilfredse med, men hvor man kom til en Nedfættelse t. Ex. af 1 Million Kr. om Aaret —, saa kan jeg tænke mig Muligheden af, at der kunde være en Del af Høire, som vilde finde det usseligt, om den ærede Finansminister kunde strække sit „Væsentligt“ saa langt. Jeg siger altsaa: Saa snart vi komme ind paa en virkelig Forhandling, og denne optages fra de Herrer's Side, som ubetinget maa føre

an, da de ere i Flertal, saa er det ikke usandsynligt, at vi endda kunde blive enige, og saa kan der komme et Tidspunkt, hvor vi mene, at det, som kan udrettes, er til Gavn for Landet, og hvorved vi maa anse det nødvendigt at indtage en noget anden Holdning overfor den nuværende Regjering. Jeg tror ikke, jeg bør fortsætte dette Foredrag længere, jeg tror, jeg har udtalt mig tilstrækkelig klart om min Opfattelse, og jeg skal slutte med for mit Vedkommende at erklære —, og jeg haaber, at Flere ere enige med mig —, at, hvis det har været Meningen med Venstres Udtalelser her at forkynde Visnepolitikken, bliver jeg ganske rolig siddende og vil passivt støtte Regjeringen ligesom hidtil og gjøre, hvad jeg kan i den ganske vist meget lille politiske Virkningskreds, jeg har, for at bevare den Sympathi, som Regjeringen hidtil har havt hos dem, der have været enige med mig.

Justitsministeren (Nellemann): De Bemærkninger, som jeg finder mig foranlediget til at gjøre ved denne Behandling af Finanslovforslaget, ere som sædvanlig meget faa, idet der for Justitsministeriets Vedkommende i Reglen kun er meget faa Ting, som tildrage sig nogen videre Opmærksomhed under Finanslovforslagets 1ste Behandling. Jeg skal da først kun gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til det sædvanlige aarligt tilbagevendende Angreb paa Industrilotterierne, og sige, at jeg ganske vist ikke tvivler paa, at disse Lotterier misbruges endel, navnlig i Retning af i Virkeligheden at være Pengelotterier, men Spørgsmaalet er jo det, om de misbruges paa en saadan Maade, at Bestyrrelserne for Lotterierne kunne gjøres ansvarlige derfor; men ved de til min Naadighed staaende Kræfter, navnlig Politiet, har det hidtil ikke været mig muligt at konstatere noget saadant Misbrug fra Lotteribestyrrelsernes Side, og det maa jo være fra deres Side, at Misbruget maa foreligge, for at man skal kunne straffe dem med at tage Bevillingen fra dem, saaledes som den ærede Taler (Taubert), der berørte dette, tilraadede. Forsaa vidt som den samme ærede Taler paa-beraabte sig et Circulære eller en almindelig offentlig Bekjendtgjørelse, som han har været saa god at give mig, saa maa jeg forbeholde mig at anstille nærmere Undersøgelse om, hvorledes det hænger sammen dermed.